

Johannes Lou: Det kan kun glæde mig at høre, at det ikke er med Sorg, den højtærede Minister forelægger dette Lovforslag om Boligforholdene. Naar Lysten Værket driver, skal Frugten herlig blive. Ministeren takkede yderligere os, fordi vi paa saa mange Felter er gaaet med til det Lovforslag, her er forelagt. Det har vi haft saa meget lettere ved, som det er vort eget Barn, vi staar og forsvarer nu, ikke gennem 1 Aar, men gennem 2 Aar. Den eneste Vanskelighed, der var, var den med Hensyn til Bestemmelsen i § 1 III. om de $\frac{2}{3}$ Majoritet. Vi finder for det første ikke, at det er et Forhold, man bør tage op nu — ja man kan dog naturligvis altid tage det op til Behandling —, og vi mener, at det at faa rettet det har ogsaa sine praktiske Ulemper, thi i det Øjeblik, man lader den simple Majoritet raade, opstaar nemlig ikke det uheldige Forhold, der omhandles i § 1 IV., at man sætter Kommunalbestyrelserne til i de første 2 Aar at nægte Tilladelse til Lejeforhøjelser, som kun er fuldstændig rimelige. Jeg tror, det vil være meget ubehageligt for Husejerne, at de i 2 Aar, fordi Nævnene er fjernet som Følge af, at der ikke har været $\frac{2}{3}$ Majoritet for at beholde dem, ikke vil have Spor af Ret til den allerrimeligste Lejeforhøjelse af hverken Butikker eller Lejligheder. Ogsaa af den Grund tror jeg, at den almindelige Valgret bør raade i dette Forhold.

Brochmann: Efter mit Skøn bør al Boliglovgivning i første Instans tage Sigte paa at beskytte de svage. Der er nemlig i Virkeligheden et overordentlig stort Antal svage Familier i denne Sammenhæng, nemlig de børnetalrige Familier, dem med 7—8—10 Børn eller derover. Svage er tillige alle de mangfoldige Mennesker, der tjener en ussel Løn — og denne Løn skal som bekendt efter Venstres Program nedsættes. Altsaa en Beskyttelse af disse svage og navnlig en Beskyttelse af de børnetalrige Familier bør være en demokratisk Boliglovgivnings allerførste Opgave. Børnene er Fremtidens Slægt, og demoraliserer og ødelægger vi dem, ødelægger vi Værdier af stor Betydning. Det forekommer mig, at Venstre, som ellers har saa travlt med de etiske Værdier, burde ofre denne Side af Spørgsmaalet en omhyggelig Tanke;

men den Opfattelse har jeg ikke faaet, at Venstre ofrer denne Side af Sagen tilstrækkelig Alvor. Nu hørte vi nylig, at Indenrigsministeren talte imod mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Simonsen. Ministeren udviklede med denne Ironi, der sikkert er ham medfødt, og som han gør sig synlig Anstrengelse for at rendyrke her i Tinget, at han interesserede sig virkelig ikke for det ærede Medlem Hr. Simonsens Tale, og det var der selvfølgelig heller ingen andre, der gjorde. Ministeren havde nu hørt disse Beklagelser saa tidt og saa ikke de rædselsfulde Følger, der flød af den nuværende Boliglov o. s. v. Jeg synes nu ikke, at Indenrigsministeren burde tage Spørgsmaalet paa denne Maade, han burde bruge sin Fantasi lidt i Stedet for sin Ironi. Han skulde tænke sig, at der f. Eks. i Aften rykkede 5 Arbejderfamilier med 5—6 Børn, ind i hans egen rummelige Lejlighed, eller ogsaa skulde han tænke sig, at han flyttede ud i en overbefolket Lejlighed med sin Familie. Hvis dette truende Spørgsmaal rykkede Ministeren ind paa Livet, er jeg ganske overbevist om, at han ikke saa saa knusende overlegent paa Sagen, som han øjensynlig gjorde efter hans sidste Udtalelser at dømme. Ministeren stillede det Perspektiv op, at der efter Lovens Ophævelse ganske uundgaeligt vilde ske Lejeforhøjelser, det var simpelt hen en Naturlov, og saa var der jo ikke videre at gøre ved det. Disse uundgaelige Lejeforhøjelser vil med stor Vægt, med særlig Vægt ramme de fattigste af alle i vort Samfund. Men det er et af Sagens Kærnepunkter: Kan de fattigste taale at betale mere i Husleje? og dette Spørgsmaal burde Ministeren uddybe rigtigt. Jeg mener nu: nej, det kan de fattigste ikke, og jeg frygter for det Anarki paa Boligvæsentens Omraade, der vil opstaa, naar Huslejeloven ophæves. Da vil sikkert Arbejdsløsheden i et Fag blive afskaffet, nemlig blandt Flyttmændene, for der vil blive en Omvæltning paa dette Omraade, en Bortjagen af børnetalrige Familier fra det ene Hummer til det andet, navnlig her i Byen, som vi ikke nogen Sinde har set Mage til. Indenrigsministeren udtalte, at han manglede Interesse for vore Argumenter. Men den ærede Indenrigsminister skulde tage sig en Tur omkring i denne By og se, hvorledes de fattige i Virkeligheden